

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC

BROJ 9 – GODINA 2021.

VUKOVAR U SRCIMA

Vukovane ti si grad
s kojim svatko živi sad,
strahote si prošao
u snu suh ušao,
sad si se obnovio
ponovo oživio,
ostani nam čvrst i ponos
kao narod tvoj poljedonosar

Amelie Ševeljević, 3.a

Andrea Gabrić, 2.b

Dragi roditelji, nije lako biti tinejdžer

Nekad nas samo malo treba razumjeti i samo malo pustiti... Znam da svi misle da su nama danas jedini problemi pubertet i društvene mreže, no to baš i nije tako.

Može izgledati kao da smo odličnog raspoloženja kada dodemo iz škole, ali često odemo u sobu osjećajući se tužno i bezvoljno. Razlog tome je što se svašta može dogoditi u jednom danu što vi ne znate, niti mi želimo da znate. Nabijanje pritiska da trebamo imati odlične ocjene u školi, samo nam pogoršava situaciju. Nije lako uvijek sve dobro naučiti i napisati, unatoč profesorima koji stavljaju sve testove i ispitivanja u isto vrijeme. Škola nije jedini problem, zapravo još je i jedan od najmanje (nama) važnih. Ono što sve pogađa u našim godinama jesu nesavršenosti. Svaki dan na svojim mobitelima vidimo savršene cure i dečke koji jedva da imaju jednu manu. Naravno da ćemo biti nesigurni u sebe i da nam se neće sviđati naš izgled. No, ako već znate da smo nesigurni, npr. oko našeg tijela, nemojte nam govoriti kako smo se udebljali ili smršavili jer smo već poprilično svjesni toga, samo ne volimo pričati o tome. Također, ne volimo pričati o simpatijama s vama, to radije držimo za sebe. Nakon pet stresnih dana u tjednu, dolazi vikend. Dani kada se jedva čekamo odmoriti i izići vani s prijateljima. Što vi napravite? Govorite kako trebamo čistiti kuću i učiti za sljedeći tjedan.

Zapravo, želimo da shvatite da se samo želimo zabaviti najviše što možemo jer su sada naše najbolje godine i koliko god se činili ljuti, živčani i mrzovoljni prema vama, svejedno vas volimo. Samo trebate nekad pogledati svijet iz naše perspektive.

Poljubac!

Lena Colnago, 8.b

Andrea Desnica, 3.a

Ana Jelaska, 4.b

Moja Komiža

Liti u Komižu volin puć,
 tamo me ne tuko niku vuć.
 Volin pasat priko Rive
 di se gre u pul brive.
 Mama hoće priko Potoka
 da dujde doma u dvo skoka.
 Kad se na Velu žolo gremo kupat,
 nono uvik voli puć lupat.
 Ne smimo odma na lupore navolit
 jer će ih i ribe kušot tit.
 Grem i s nonum koji put šetat
 pu juj pomognen kapare brat.
 U Komižu puno jim ribe,
 na to me tirot ni potribe.

Lav Mlinar, 4.b

Ljeto je...

Ljeto je poput najljepše melodije.
 Ljeto je sunce što me grije.
 Ljeto je zlačani odraz u vodi.
 Ljeto svima najbolje godi.
 Ljeto je pjenušava zabava.
 Ljeto je sidro djedovog broda.

Bruna Kružić, 3.b

Plava priča

U nekom Plavičastom Gradu sve je bilo plave boje.

U tom gradu najljepša bijaše neka plava plaža. Plavi stanovnici Plavičastog Grada voljeli su tu plažu te su ju prozvali Modra obala. Plavičasti stanovnici bi se plavičasto i često kupali na Modroj obali jer su uživali kada bi zaronili i ugledali plavu ljepotu odsjaja neba u vodi. Mala plava djeca često su slušala priče o avanturi plavog ronioca. Taj ronilac bio je neustrašiv i plav. Nosio je plave peraje, plave boce za kisik, plavu masku, plavo odijelo. I tako je plavi ronilac pošao u plavu avanturu. Ronio je i ronio sve dok nije ugledao neodoljivu ljepotu cijelog plavog svijeta. Bila je to plavičasta morska bajka.

Plave ribice su plesale plavi valcer, a školjke klepetale i stvarale plavu muziku. Plavi ronilac im se žarko želio pridružiti, ali je znao kako će ih njegov dolazak prepasti te da će pobjeći. Ipak, nije odolio iskušenju i riskirao je. Ugledavši plavog ronioca, sve su se ribice razbježale i skrile među plave morske hridi. Ronilac se rastužio i htio je što prije izaći van na plavu obalu. Prebrzo je otplivao plavim perajama i otputovao na plavo nebo.

Čitav plavi svijet bio je tužan i plakao plave suze. Priča se kako ih plavi ronilac odozgo gleda, svojim prekrasnim plavim očima, veselo ih pozdravljajući.

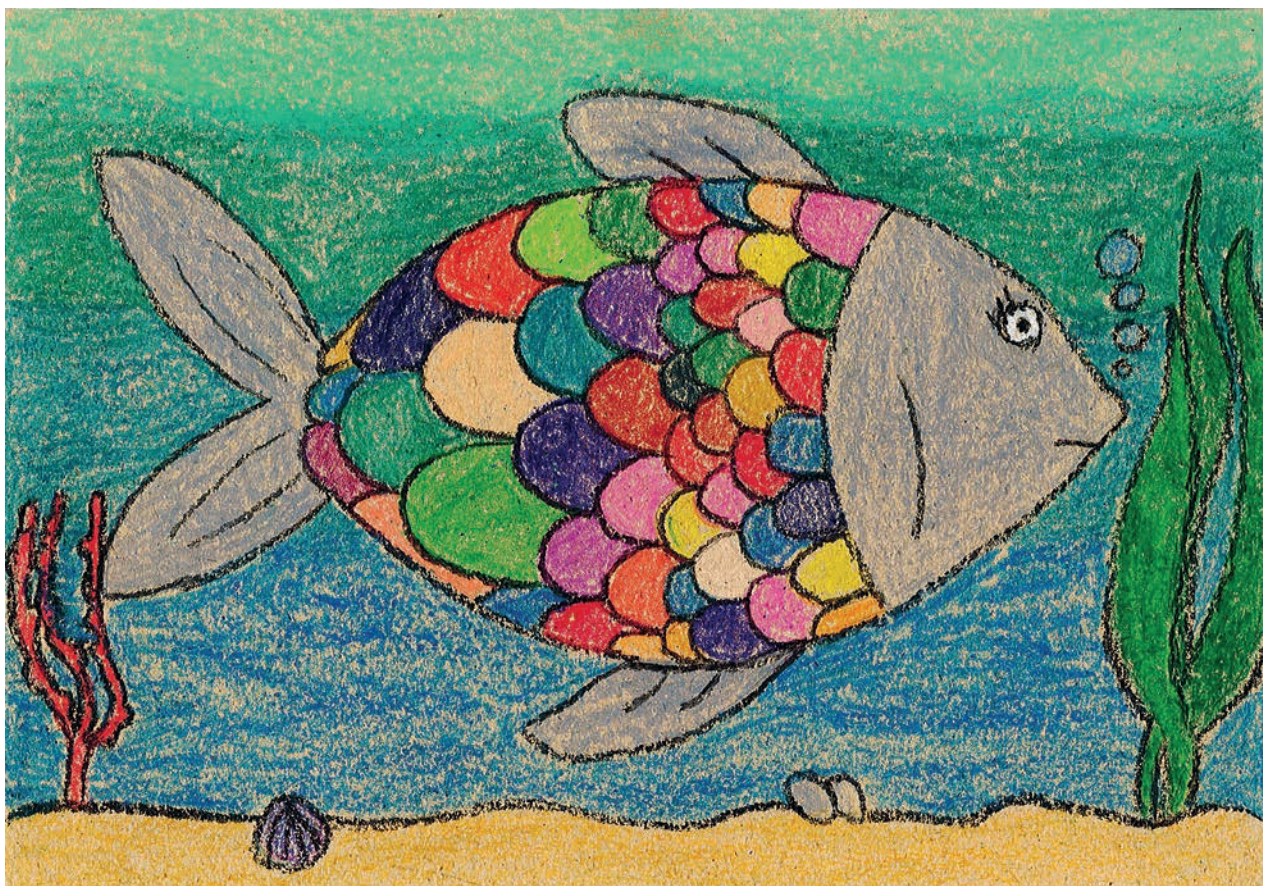
Bruna Kružić, 3.b

Domina Duplančić, 1.b

Darian Duka, 4.b

Dora Božanić, 4.b

Da sam oblak...

Da sam oblak, letjela bih iznad grada,
da sam oblak, iz mene padala bi Lino Lada.

Da sam oblak, moja bi kiša bila slatka.

Da sam oblak, kiša bi mi padala na ljude,
da sam oblak, moje kapljice bile bi lude.

Da sam oblak, imala bih šašavo tijelo,
i učinila bih dobro djelo.

Ema Tomić, 3.c

Domovina

Daruje nam topli dom.
Obavija nas ljubavlju i mirom.
Mila nam je Lijepa Naša!
Ona je naš ponos.
Vjetrovi lagani pušu.
Iglice na borovima bajkovito mirišu.
Na zemlji moje domovine rastu zelene i ra-
skošne trave.
Avioni i ptičice slobodnim nebom lete.

Anja Topić, 3.b

VUKOVAR

Vukovar se na
u naša se srca

Unjemu se
a neprijatelj

Velik je simbol
tu pobjeda se

On je naš
nek' ga

istoku Hrvatske smjestio,
duboko ugnjezdio.

vodotoranj ističe,
uzmiče.

lijepe naše domovine,
slavi svake godine.

istočni Vuk,
ljubavi prati zvuk.

GRAD

Ema Tolić, 1.c

Erin Šarić, 1.c

Dalija Polić, 1.b

Boris Bralić, 1.c

Bruna Radosavljević, 1.a

Damir Puača, 2.c

Moja simpatija

Moja simpatija zove se Paulina, mi je u razredu zovemo Pale. Njene smeđe oči boje nugata, gipko tijelo i veliki osmijeh odmah su izazvali znatiželju u meni. Ona je zgodna, vitka, hrabra, znatiželjna, pristojna... Pored nje mi nikad nije dosadno. Najviše me privuklo što je sportski tip, ne pali se na igrice, što mi je baš drago. U nju sam se zaljubio prošle godine u vrijeme korone, ne pitajte me kako! Moji se roditelji ponose sa mnom te mi govore da uvijek budem svoj, a moji me prijatelji iz razreda samo zezaju i smiju mi se. Ona je prije bila zaljubljena u mene i stalno smo se družili, sada smo jako dobri prijatelji. To je moja simpatija!

Darian Duka, 4.b

Lara Grgurević, 4.b

Josipa Franetović, 7.c

On

U njega sam zaljubljena od drugog razreda. Srce mu je veliko poput njegovih čokoladnih očiju. Velikodušan je i topao prema svima. Pomalo sam ljubomorna na svoju prijateljicu koja živi pokraj njega, ali ja sjedim pored njega i ne želim da nas učiteljica razmjesti. Volim kad mi baš on pomogne. Kada priča sa mnom, počne mi se vrtjeti u glavi od sreće. Dobar je učenik. Igra nogomet pošteno i najbolje za mene. Nažalost, mislim da on nije zaljubljen u mene. Jednog dana reći ću mu da ga volim. Ne mogu zamisliti da netko može biti toliko ljubazan i simpatičan kao on. Postoji jedna, ne baš toliko bitna stvar, ali to je njegovo predivno ime koje se slaže uz moje. Ah, da me bar voli.

Leona Bajto, 4.b

Gea Radnić, 1.b

Franko Lisica, 1.a

Ples pahuljica

Jednog su se dana skupili oblaci na nebu. Malene su se kapljice vode lagano pretvarale u kristalno bijele pahuljice. Htjele su izaći iz oblaka. Jedna pahuljica, koja je stvarno jako htjela vidjeti svijet, obukla je svoju haljinicu i izašla. Za njom još nekoliko njih. Kada su sve izašle, po zraku su se igrale i plesale ples pahuljica. Plešući su se spuštale na zemlju i odjednom upale u prljavu zavjesu smoga. Znale su da će im to zaprljati jedine haljinice koje imaju. Pahuljice su nastavile plesati, ali odjednom ništa nisu vidjele oko sebe. U jednom trenutku dječja je ručica nježno prislonila na snijeg njihove bijele haljinice i opet su zablistale, a nošenje vjetrom pahuljice su odletjeli u neki drugi grad. Plesale su svoj zimski ples, a djeca su se divila njihovim bijelim haljinicama.

Leona Bajto, 4.b

Jason Frane Kelly, 6.a

Gabriel Šišeta, 6.a

Anja Lašić, 6.a

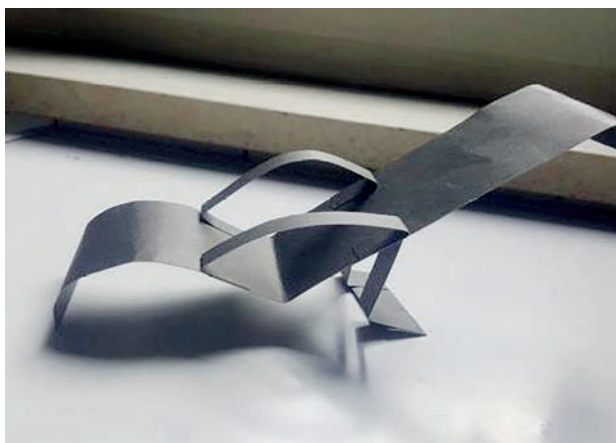
Ivan Marović, 6.a

Lara Jaković, 6.a

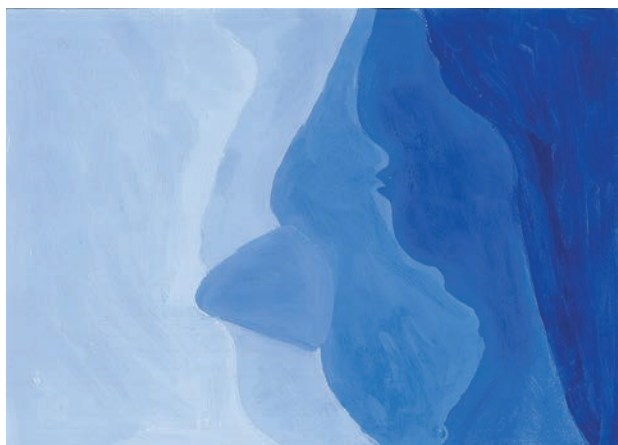
Marin Danielov, 6.a

Indi Varoli, 6.a

Nikolina Pjevac, 6.a

Jan Plenković, 7.c

Miriam Karol Maretić, 4.b

Božićno vrijeme

Božić. Meni najljepše i najtoplije vrijeme u godini, vrijeme ljubavi, darivanja, sreće i veselja. Božić je ujedno i moj najdraži blagdan.

Svake godine, na Badnje jutro, moja nona i ja radimo fritule. I to nisu obične fritule. To su, po svemu posebne, „nonine pašurate“. Ne znam jesu li tako posebne zbog predivnog okusa, ili zbog priče koju mi nona uvijek priča dok ih zajedno frigamo, možda su baš posebne zbog Badnjaka ili zato jer su to „pašurate“ moje drage none. Uvijek nam ispadnu preukusne, i moramo ih raditi puno jer ja pojedem većinu. Moja nona mi uvijek, dok radimo fritule, priča kako je ona to naučila od svoje mame, pa je naučila moju mamu, i sada uči mene. Volim je promatrati dok žlicom kupi tijesto iz čvrsto stisnute šake i trenutak kada se u vreloj ulju pretvori u divne staklene kuglice. Volim ta Badnja jutra kod none.

Na Badnji ručak smo svi kod moje bake. Moja baka tada radi bakalar. Bakalar baš i ne volim, ali volim vrijeme koje provedemo zajedno u moje bake, dok gledamo slike mog tate kad je bio mali, slušamo priče sa sela, prisjećamo se starih običaja i svi smo sretni, nasmijani i rumeni, od topline i od smijeha.

Na Badnju večer, mama i ja pečemo medenjake i cijela zgrada miriše. Sretna sam i ponosna kad mi kažu da imam zlatne ruke kao i moja mama. Kada mama stavi medenjake u pećnicu, ja se prebacim u dnevni boravak pa s tatom i bratom kitim bor. Dok sa zvučnika sviraju božićne pjesme, čekamo to divno božićno jutro.

A na Božić je tek veselo, jer je na Božić rođen moj brat. Zato je Božić meni najdraži, najmirisniji i najtopliji dan u godini i voljela bih da zauvijek traje.

Leona Šerić, 5.a

Ivan Šimundić, 1.a

Kate Bogdanić, 2.c

Božić

U zimskoj noći
pahulje padaju,
Božić nam dolazi,
svi mu se raduju.

I mama i tata i sestra,
i snješko na brijegu,
i zeko u šumi,
i srna na snijegu.

Radost će donijeti
na svijet svima,
toplinom gorjeti
u našim srcima.

Marko Bitanga, 4.b

Božićna želja

Božić bijeli,
svi bi htjeli,
a meni je dosta
da Djedica poklone podijeli.
Pod bor poklone može staviti i tata,
meni je svaki vrijedan kao da je od zlata.

U te dane radosti
dođu nam rođaci iz daleka,
zajedno se družimo pa uz svjetlucavi bor
bude i pjesma poneka.

Jakov Biličić, 4.b

Moja (ne)zgoda

Mami i tata su bili na poslu. Jedan je brat bio u svojoj sobi i učio. Drugi brat me učio hvat za forhend u tenisu. Kada sam išao zamahnuti, reket mi je poletio u televizor i razbio ga. Od tog dana mama mi ne da da donesemo reket u dnevni boravak. Morali smo kupiti novi televizor.

Ivan Markovina, 2.a

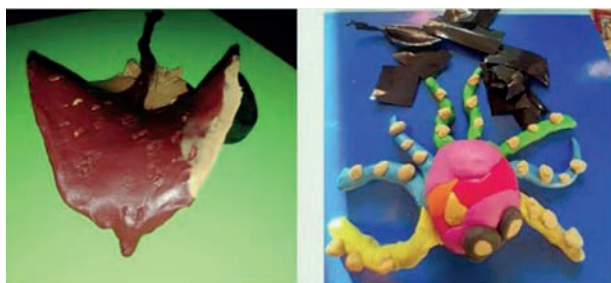
Lara Jaković, 6.a

Karlo Košta, 6.b

Gita Vručinić, 6.b

Ivan Marović, 6.a

Marul Bebić, 6.a

Putovanje maloga naroda velikoga srca

Došao je dan kada narod Pahuljići kreće na veliko putovanje. Obitelji su se okupile na vrhu oblaka i spremale se za skok. Radoznali Pahuljići su se okretali oko sebe dok su im se kristalne haljinice ljeskale na slabom zimskom suncu. Njihov vođa, Pahuljan, je svima dao znak da polete u dubinu. Lepršali su i okretali se kao najbolji akrobati na trapezu. Svi su bili kristalno bijeli dok se nije pojavio Gospodin Smogan. Pahuljan je postao siv da ga Pahuljići nisu prepoznali. Gospodin Smogan je bio mrzovoljan i spor. Nije htio pustiti Pahuljiće pa im nije ništa drugo preostalo nego da prođu kroz njega. Svi Pahuljići su bili tužni i sivi. Brzo su padali jer ih je ljepljivi smog otežao. No, osjećali su da postaju lakši. Njihova prozirna i klizava tjelešce su bila toliko glatka da se smog počeo skidati s njih. Već su se približavali tlu. Sa svih strana su dolazili novi narodi pahuljica. Počeli su dodirivati gradsku livadicu. Uskoro je cijela pobijelila. Nisu bili onako bijeli kao na polasku, ali su im se djeca svejedno veselila. To ih je tješilo. Djeca su se igrala od jutra do večeri. Pahuljići su bili veseli. Sva djeca su se vratila kući umorna i mokra, sjela su uz šareni bor. Pahuljići su bili sretni što su im se djeca veselila unatoč sivo-bijelima haljinicama.

Dora Božanić, 4.b

Čudesni događaji u Šumi Striborovoj

Bilo je prekrasno proljeće. Mala vila Kosjenka zaputila se u čarobnu šumu Striborovu, a da nije znala da je čarobna. Hodala je po vlažnom tlu, a njezina zlatna kosa vijorila se na laganom vjetru. Sjela je na mali panj, a do nje je dopuzala duga zelena zmija s tamnim crnim očima i žarko crvenim jezikom. Kosjenka se uplašila i odletjela na stablo što je više moguće. Kad je pogledala dolje, umjesto zmije vidjela je zlatnu ogrlicu koja se sjajila kao najblještaviji dragulj. Spustila se sa stabla da je uzme, ali nije vidjela zamku koju je zmija postavila. Kad je upala u zamku, vidjela je istu zelenu zmiju koja je gmizala oko drvene zamke. Kosjenka je tužno zvala u pomoć, ali nitko joj se nije javio. Nakon deset minuta čekanja čula je nešto kako zveckna na stablu. To su bili Domaći odjeveni u crne majčice, žute hlače i crvene kapice. Pokušali su otjerati zmiju, ali nije bilo baš lako. Domaći su odlučili pozvati kralja šume Stribora da im pomogne oko zmije. Stribor je došao i samo zamahnuo svojim tankim drvenim štapom. Nestali su i zmija i drvena zamka, a Kosjenka, sretna što su je spasili od zle zmije, ode svojoj maloj kući.

Sandra Bašić, 4.a

Lidija Gloria Pranić, 2.b

Lav Mlinar, 4.b

Corona iznenađenje

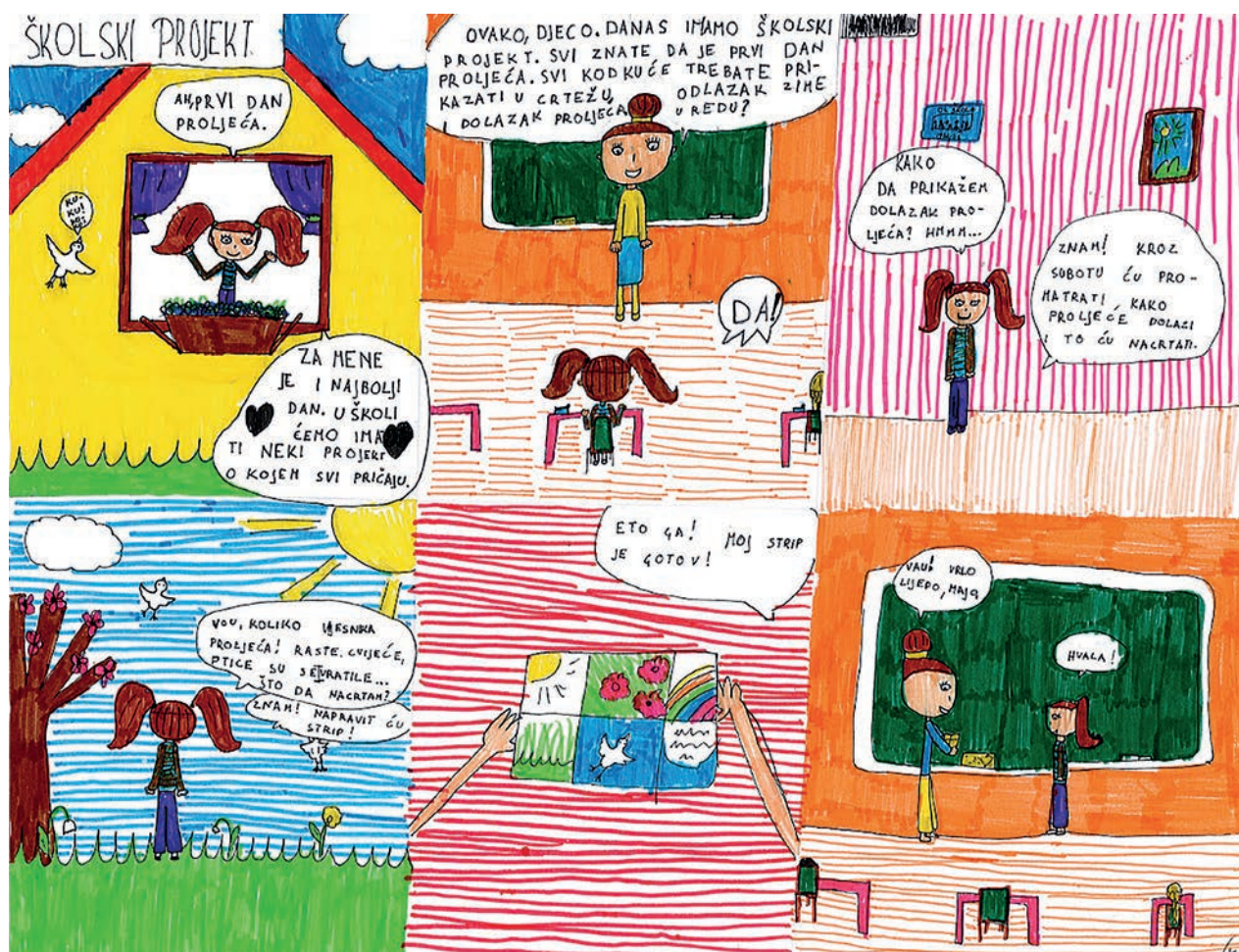
Jednog vedrog travanjskog dana tata me probudija u šest uri. Bila je još teška mrčina. Izivciran san ga pita zašto me budija tako rano.

Reka mi je da me je probudija radi nekakvog iznenađenja, ali meni tako rano, tek probude-non, nije bilo do nikakvog iznenađenja. S podočnjacima, tako mrgudan, san mu ljuto odbrusija: „OK“. Priko voje san se diga, obuka se i poija malo voća. Kad smo došli do auta, još uvek san bija ljut. Krenili smo iz garaže i vozili se otprilike petnaestak minuti. Nisan zna di idemo, kad ćemo doć niti šta ja uopće gren s njim. Došli smo do Dugopolja i parkirali se pored ceste uz jedan veliki kamion. Baš san se pita šta je u njemu. Izašli smo iz auta i u kamionu vidili velikog bilo-smedeg bika. Iz kamiona je izaša neki stari čovik. Nisan ga zna od ranije, a kad mu je tata da ruku i upo-zna se s njim, skužija san da ga ni tata nije zna od ranije. Lipo san ga pozdravija, upoznali smo se, a tata je s njim počea pričat nešto o pačićima. Nakon kratke priče čovik je iz kamiona izvadija nekakvu kartonsku kutiju i da je meni u ruke. Kad san u kutiji vidija dva žuta pačića, ništa mi više nije bilo jasno. Znae, nikad u životu nisan bija tako sritan ka kad san vidija te pačiće. Iša san ih dotaknit, ali su se jako bojali. No, za uru vrimenta pačići su se stvarno opustili. Brzo smo došli doma i odlučija san da ću ih razmazit. Sestrinu reakciju kad je vidila pačiće van ričima ne mogu ni opisat. Jedan pačić je bija veći i on je bija muško. Nadili smo mu ime Paško i on je bija moj.

Drugi pačić je bija manji i ona je bila ženska. Nju smo nazvali Paška i ona je bila sestrina. Cili taj dan smo se igrali s njima, a oni su se penjali po nama i ležali po nama. Moran bit iskren, taj dan uopće nisan napraviija domaći s mejla (pa san sutra mora radit dvostruko).

Najtužniji dil dana mi je bija kad smo sestra i ja morali ić leć jer se više nismo mogli igrat s njima. Toliko mi je bilo lipo da san tu noć sanja svoje pačiće. Svit u moj, moran van priznat da su sestru i mene ti naši pačići spasili u to grubo vrime kad smo morali bit zaključani doma.

Jere Sanader, 3.b

Lena Živković, 3.c

Zelena priča

Nekoć davno postajala je neobična zelena šuma.

U zelenoj šumi živjela je zelena sova. Sova zelenka je voljela nadzirati zelenu školu sa zelene grane. Jednoga dana znatiželjna zelenka se dosjetila kako bi bilo lijepo istražiti nešto novo.

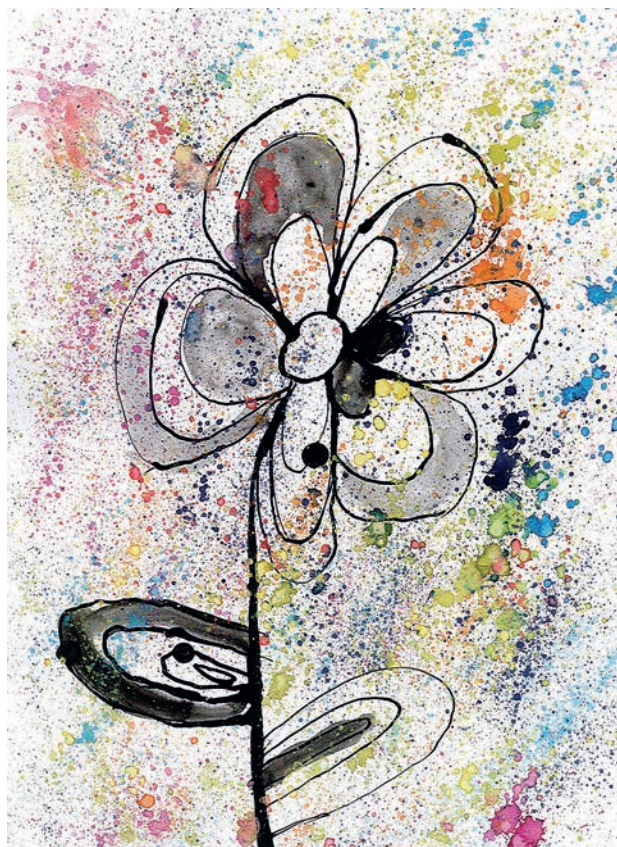
Raširila je svoja zelena krila, poletjela te počela istraživati. Na zelenom puteljku susrela je zelenog bumbara, zelenu srećonošu, zelenog puža i naravno, zelenu vjevericu Fibi. Tog trenutka pojavi se tamnozeleni dio šume. Sova uključi svoje sjajne zelene oči kako bi bolje vidjela u zelenom mraku. Prisjeti se kako je prošla pokraj zelene ruže i zelene bare. Ubrzo se ukazao svjetliji dio zelene šume i zelenka ugleda svoje zeleno gnjezdašće.

Zelena sova se obraduje, brže zaleprša zelenim krilima te poleti svom zelenom domu i utone od umora u veseli zeleni san.

Lucija Mušterić, 3.b

Kristijan Bohnert, 7.a

Lovro Ljubimir, 2.b

Koronastična ideja

Znanstvenica sam. Danima zbog Korone ne izlazim van.
 Posla više nemam, ali stalno nešto spremam.
 Napraviti ću injekciju, ma kakva bila.
 Možda od sira, jaja i krumpira?
 Čitam knjige, tražim sastojke razne,
 dok se u laboratoriju epruvete pune i prazne.
 Noću bdijem, izlaziti ne smijem...
 Do injekcije sam se izludila, bez gromoglasne budilice ne bih se probudila!
 Jedne čudne noći ideja mi sine.
 Napraviti ću serum od šišmiševe slinje!
 Zato je ta noć bila tako čudna, odmah sam se na posao bacila budna.
 Dora je spasila svijet,
 nek' u povijesti piše.
 BJEŽI KORONO ZAUVIJEK I NE VRAĆAJ SE VIŠE!

Dora Božanić, 4.b

Crtice iz obiteljskog života u doba on-line nastave

Lipi moji, inšoma dela šoma ova izolacija i nije tako loša.

Da vam ispričam šta mi se u izolaciji sviđa:

Ne moram se rano dizat za ić u školu, dok učim ne sjedim na stolici nego na pilates balunu.

Ludilo je u kući. Dok gledam Sanjušku, kvari se internetska veza, mama radi on-line, ja učim on-line, zovemo A1 da spasi situaciju, ali na govornoj smo pošti već po ure, u pauzi ja dovršavam ručak jer mama radi tuta forza.

Sad fali soli, mama trče u dućan, čeka red zbog korone, uzima rukavice i masku, kanarinac piva na sav glas... to vam je moje opće ludilo.

Popodne gledamo Peru Savanovića i pečemo kruščiće od Pažanina, radimo kolače, jidemo ih, debljamo se pa onda radimo vježbe i skaćemo po pilates balunu.

Marijeta Matijević, 3.b

Leonarda Lucić, 2.a

Jakov Purišić, 2.a

Lucija Družijanić, 3.c

Luka Kraljević, 3.a

Crtice iz obiteljskog života u doba on-line nastave

Nakon odluke Stožera civilne zaštite, barba Vilija, Krune, Davora i tete Alemke, kreće hrvatski *lockdown*. Nas četvero u pedesetak kvadrata zvuči vrlo izazovno. Hm? Bogu hvala na vikendici u Rogoznici!!! Sinila nam je ideja pobić iz Splita, ćaća rješava propusnice u svog prike. Kroz dan – dva probudili smo se u najdražoj Rogi. Sunce, more, milina i materin mili glasić: „Jere, stigli zadaci na mail!“ Ko materi smi reć „neću“, a za ćaću je lako. Ka i uvek najdraže mi je bilo rješavat kvizove. Potraja bi taj domaći dvi – tri ure, a ponekad i više. Kad bi zavonjale gradele, reka bi: „By, by domaći, vidimo se popodne!“ Ručak na teraci, popodnevni odmor i još malo domaćeg priveli bi dan kraju. Potom večera, kupanjac ispod toplog tuša, čakula s najbližima i u krpe. Dok ne bi zaspala, razmišlja bi o zločestoj koroni i molija Boga da šta prije prestane. Falili su mi prijateji, meštrovici i treninzi.

Jere Cipci, 3.b

Adio korono

Korona je svima poremetila planove. Osim toga što nismo smili ić nigdi, morali smo u školu ić priko televizije. Meni je to bilo super, iako su mi falili prijatelji i učiteljice. Korona mi je čak i ime škole prominila. Umisto da iden u OŠ Manuš, išla san u Školu na trećen. Više nisan išla u školu u 8 uri ujutro, niti san se morala oblačit, spremat marendu i knjige, nego san gledala školu kad san tila i to iz postelji, samo bi privrtila epizodu. Ispostavilo se da nismo morali radit ono šta bi nam rekla TV učiteljica, a ja san to svo vrime radila i bezveze potrošila pisanke koje bi mater morala ić kupit jer nismo smili ić vanka.

Učiteljica bi nam svaki dan slala domaći pa bi mater slikala i poslala. Moj tata nije bia doma, zapeja je na brodu duže nego ikad otkad znan za sebe. Nije ga bilo dva ipo miseca. Dani su bili ka godine.

Ali evo je došlo i lipo vrime pa su nan dali da se malo opustimo i uz lipo vrime otvorile se terace da opet možemo guštati u lipotama Rive dok smo na štekatu svi na 2 metra distance.

Korona moja, želin ti da odeš zauvik i više se nikad ne vratiš i pustiš nas da budemo dica sa ditinstvon kakvim zaslužujemo. Živila škola uživo, živija sport na otvorenom i zatvorenom, živila sloboda i guštanje. Adio Korono!

Tonka Benić, 4.a

Lucija Družijanić, 3.c

Rođendan u vrime karantene

Misec dana nakon šta su nas zatvorili u kuće bija je moj rođendan.

A rođendana, majke ti mile! Ni gostiju, ni prijatelja, ni fešte. Prije bi ga slavila cili tjedan, malo kino, malo škola, malo familia, malo trening, a sad mater, ćaća, sestra, ja i mobitel. Kako mobitel? Lipo, mobitel je bija jedini kontakt sa sviton.

Tribalo je organizirat ONLAJN feštu, a u kadar triba stat torta, ja, cviće, baluni, mater, ćaća, sestra i ukrasi. Skužili smo da nan triba veći kadar, skoro smo s Marjana snimali prijenos uživo. Podilili smo uloge – mater piva, sestra snima, ćaća zove goste, ja pušen sviće uprazno. Goste smo zvali u grupama! Prva grupa: baba, dida, tetka.

„Alo, jeste tu?“

„Bako, upali kameru!“

„Dida, ne čuješ se, upali mikrofon!“

„Teti, di su Cvita i Marko?“

Zazivali smo, ka da duhove prizivamo. Pivan, pušen, jin tortu, a svi gledaju.

Druga grupa, moje prije.

„Vana, okreni kameru!“

„Anja, ne mrdaj se!“

„Eva, smiri pasa, ne čuješ se!“

Pivan, pušen sviće, iden tortu, a svi gledaju.

I tako redon još pet puta, pivan, pušen siviće, jin toru, drugi gledaju, muka mi je.

Rođendan je traja 10 minuta, nikad kraće, a nikad brže nisan izila tolko torte i ispuvala pluća na puvanje svića.

Ovo je definitivno bija rođendan za pamćenje.

Ema Kandić, 3.b

Šjor Covid

Prije jedno godinu dana stiga je neki šjor Covid i cilu zemaljsku balotu privrniija.

Veliki nered, škovace i nemar dovelo je šjor Covida ne bi li nas osvistija koliko nam malo tri-ba. Počeli smo nosit maske, dezenficirat sve prid sobom, držat distancu i smijat se očima. Kafići i restorani su se otvarali, zatvarali. Škole i treninzi su zatvorili, a otvorili neki online.

Moš se dignit kad oćeš, slušat i gledat nastavu ako oćeš i u isto vrime radit šta oćeš.

Srića nije dugo potrajalo pa su nas, fala Bogu, vratili u klupe.

Sad cijenim svaki moment proveden s prijateljima u školi.

Marlena Bebić, 4.a

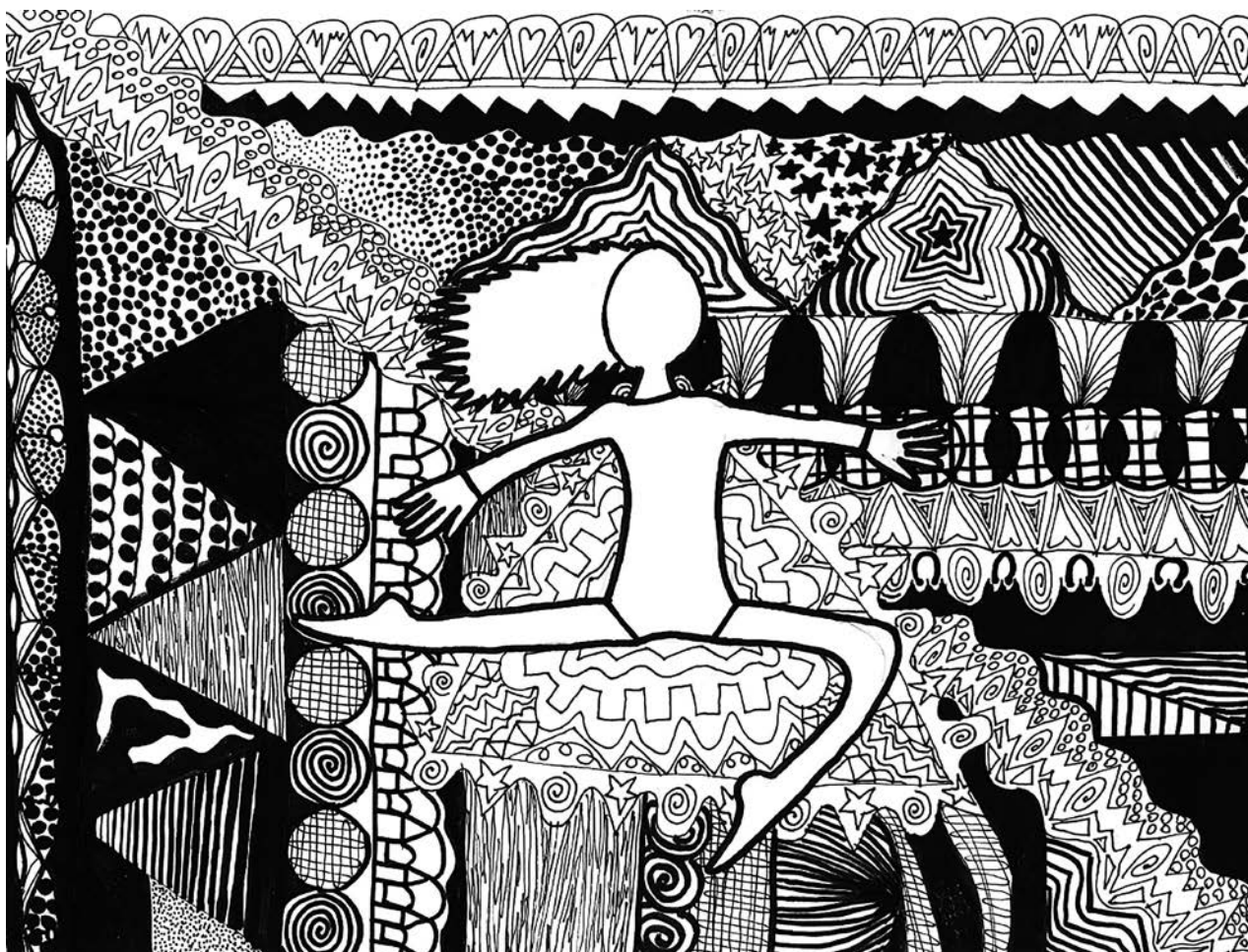

Lovro Strmotić, 4.b

Koronavirus

Prošle godine znanstvenici su otkrili strašan virus i dali mu ime koronavirus. Jednog dana došli smo u školu kao i obično, a učiteljica nas je dočekala riječima: „Od sutra pa nadalje imat ćete nastavu preko televizije.“ Već sutradan nismo išli u školu i nastavu smo pratili na televiziji, a podučavala nas je jedna simpatična učiteljica koja se stalno smiješila. Prvih par dana sve je to bilo novo i zanimljivo, ali nakon nekog vremena nam je dosadilo pratiti nastavu na televiziji pa su neki prestali pratiti nastavu. Meni se sviđala nastava na televiziji, ali mi je počela jako nedostajati prava škola i moje učiteljice, a ono što mi je najviše nedostajalo bilo je druženje s mojim prijateljima iz razreda. Prošlo je cijelo ljeto i počeo je 4.razred, ali taj grozni virus je još tu i za-gorčava nam život. Svi moramo stalno dezinficirati ruke i nositi maske. Ja se nadam da će koronavirus ubrzo nestati, da će se život vratiti u normalu i da ćemo svi zaboraviti na njega jednom zauvijek.

Karla Bilankov, 4.a

Manuela Buljan, 5.c

Vježbe s kuvačom

To je bilo prošle godine, otprilike u ovo vrime, kad je započela karantena. Nismo mogli ići u pravu školu pa smo išli „prika televizije“. U toj TV školi minjale su se učiteljice ka na traci. Tako je jednoga dana osvanula jedna s pason. Mogu van reći da smo taj pas i ja bili jednako zainteresirani za učenje. Od svih tih TV učitelja meni je najdraži bija učitelj Bojan. On van je bija malo debljuškast i puno simpatičan. Tjelesni smo imali svaki dan i baš nam je dobro doša jer je bija zabranjen svaki trening pa tako i onaj moj od baluna. Radili smo različite zanimljive vježbe. Jednoga dana učitelj tjelesnog osvanija je s kuvačom u ruci. Dok san ga zbunjeno gleda, on je već započinje vježbu. U panici san počeo zvat mater: „Majko, majko, brzo kuvaču!“ Mater je došla u sobu i pitala me šta će mi, a ja san joj reka: „Mora bit da će profa iz tjelesnog nešto kuvat.“

Marko Bitanga, 4.b

Nevena Jurko, 7.a

Nikolina Pjevac, 6.a

Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda

Kada čovjek umre, može biti zapamćen od strane svoje obitelji ili od strane cijeloga svijeta. Neki ljudi budu zaboravljeni jednom kada umru, zato što nisu ostavili dovoljno veliki trag. To ovisi o tome što je ta osoba postigla tijekom svoga života. Bit ćemo zapamćeni po svojim odlukama i djelima.

Dok idemo kroz život, većina nas ne razmišlja o svojim odlukama i greškama. Samo nastavljamo sa svojim aktivnostima ni ne razmišljajući o posljedicama koje bi se mogle dogoditi. Ne obaziremo se na druge, zapravo ni na sebe, samo idemo slijepo naprijed. Sve što je čovjek napravio u povijesti, još od svoga nastanka, imalo je pozitivnu ili negativnu posljedicu. Svaki naš pomak, od trenutka kad smo se rodili, ostavlja neki trag, samo je bitno kako ćemo mi taj trag ostaviti. Ono kako mi ostavimo taj trag, odredit će tko smo i kakvi smo. Naša veličina leži u tome kako ćemo se odnositi prema sebi i drugima oko sebe. Kada odrastemo, počinjemo shvaćati kakav trag trebamo ostaviti, ali neki ljudi to pogrešno shvate. No, nitko ne može biti savršen. Trebamo učiti iz svojih pogrešaka i primjenjivati lekcije koje smo naučili na sebi i oko sebe. Kada čujemo da je netko umro, uvijek se zapitamo što je taj čovjek ostavio iza sebe. Trebamo i sebe zapitati što ćemo mi ostaviti i kako ćemo biti zapamćeni.

Nemoj živjeti život samo da bi ga živio. Osvrni se oko sebe i pomoz drugome, ne okreći leđa čovjeku u nevolji. U tome treba biti naša veličina.

Marta Ercegović, 8.c

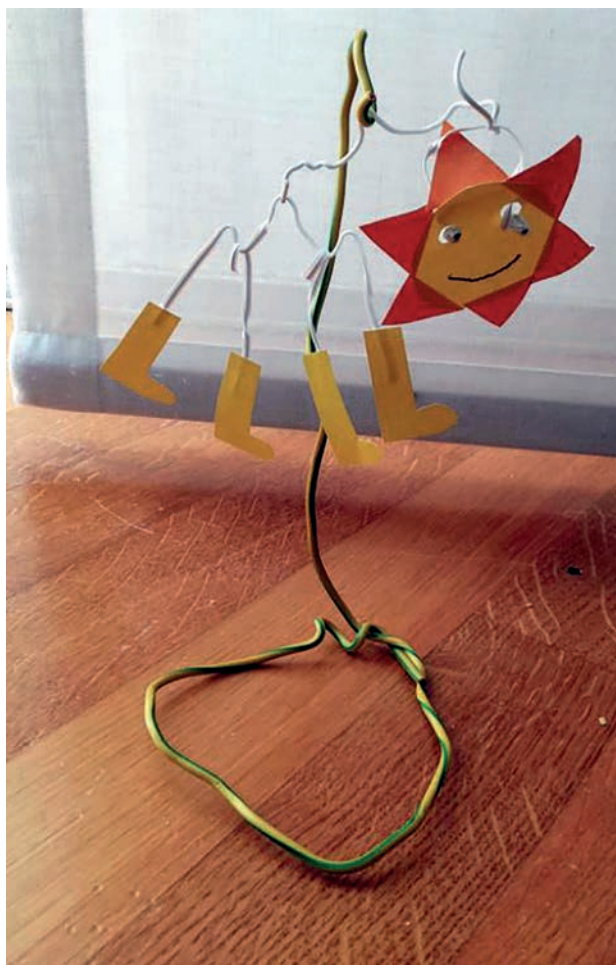
Kad odrastem. bit ću...

Kad sam bila mala, stalno sam razmišljala što bih željela biti kad odrastem. No, kad sam krenula u prvi razred, shvatila sam da želim biti učiteljica.

Vidjela sam svoje učiteljice kako rade taj posao i činilo mi se da je to stvarno nešto u čemu bih se snašla. Nažalost, u tom poslu postoje i loše stvari. Neki učenici bit će neposlušni, stalno ću nešto pisati u svoju knjigu, morat ću ići na različite sastanke.... Ipak, ni to me nije omelo u mojoj odluci. Samo će mi biti važno da me učenici vole i poštuju. Volim djecu i razumijem ih!

Nadam se da ćete i vi, moji čitatelji, naći savršen posao.

Lena Živković, 3.c

Marin Kraljević, 7.a

Nimeria Šarić, 2.c

Klarissa Chloe Plejić, 3.c

Monika

Jedna je Monika po ledu klizala
i guzom pod lizala.

Bila je glavna za pod
na ledu tom.

Nije bila tužna,
nije bila ružna.

Vesela i draga
djevojčica ta.

Monika Milovac, 3.c

Roko Koščina, 3.c

Vukovar

Vukovaru lipi, kako si nastrada,
junački grade.

U mom srcu uvijek bit ćeš velik.
zaboravit te niko neće.

U gadnom ratu bija ti si.
al' preživi si i još svitliš.

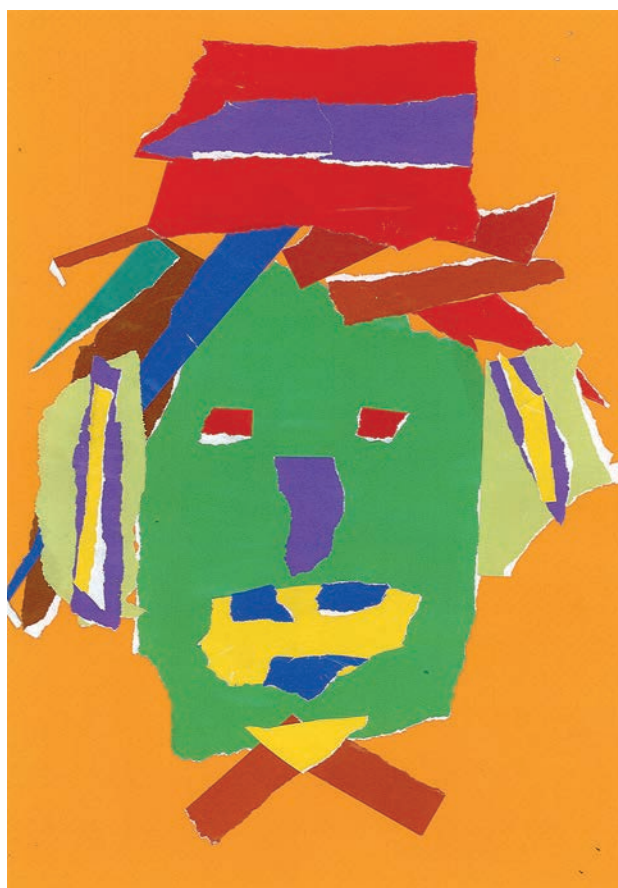
Kad vidin taj ožiljak, sve zvizde puknu,
samo jedna nikad neće,
a to smo mi Hrvati.

Narod će pamtit taj užas, te rane,
a vodotoranj osta jedini na nogama.

Erik Čugura, 3.b

Pia Fajht, 2.b

Roko Ivkošić, 1.a

Volim

Ja volim kad se vrt našali i kada cvijeće počne cvjetati.
 Ja volim dane kada pupoljci oraha izlaze na grane.
 Ja volim sunce što svjetlost nam daje i kad dan nam duže traje.
 Ja volim vjetar što puše i umiruje sve duše.

Leona Tomas, 4.c

Maska

Krinka.
 Sjajna, šarena.
 Skače, priča, veseli se.
 Pleše po našem licu.
 Sreća.

Lucija Mušterić, 3.b

Moja (ne)zgoda

Jednom samo išao sa sestrom Karmen u park Gripi. Pokušao sam hodati po gredi. Noga mi se poskliznula i ja sam pao. Jako me boljelo pa smo otišli kući. Mama je otkrila da mi je ruka slomljena. Otišli smo u bolnicu gdje su mi stavili gips.

Lovre Šoljak, 2.a

Mia Buljubašić, 3.a

Magdalena Čagalj, 4.c

Jedan dan petašice

Dan jednog „petaša“ nimalo nije lagan.

Ne samo dan, nego i cijela godina! Prebrzo su došle promjene. Nove učionice, novi nastavnici, novo gradivo, nove brige, a i mi nismo ostali isti. Kao da sam u drugoj školi, kao da živim jedan drugi život. Onaj raniji mi je bio drag, ali i ovaj mi se sviđa! Na odmoru promatram mladu djecu kojoj mi sada izgledamo taaako ozbiljno. I svi nas nekako gledaju kao da i oni žele biti poput nas – odraslih „petaša“. A ja sada tako gledam one starije i pitam se hoće li i ova godina proći brzo kao sve do sada.

U mojoj obitelji hvale se što imaju „petaša“, ali ja se, bome, od prevelikog rada i ne uspijem hvaliti!

Leona Šerić, 5.a

Lara Jakovina, 8.c

Gabi Španić, 8.a

Lea Podrug, 8.b

Ivana Radić, 8.c

Ah, taj pubertet...

Ispitivanje granica je ponašanje koje očekujemo od djeteta, posebno kod tinejdžera koji se želi osamostaliti i naći svoj put. Kako raste, dijete ima sve veću potrebu za istraživanjem okoline, izražavanjem svojega „ja“. To se ponekad može vidjeti i u ponašanjima koja mogu biti za njega samog opasna.

Kada roditelji kažu „ne“, kod djece to može izazvati ljutnju, bijes, protest, no to je „ne“ itekako potrebno kako bi nas naši roditelji zaštitili i podučili jer postavljajući jasne granice za pravo pokazuju ljubav i želju da djetetu osiguraju sigurnu okolinu, da nas nauče pravilima ponašanja te uspostavljanju odnosa s drugim ljudima. Oni su naši uzori i često ih nesvjesno kopiramo. Uloga je roditelja da postavi granice, a uloga djece da ih preispituju. Ako su granice dobro postavljene i jasne, lakše se pridržavati pravila. Moja mama kaže da postoje prava i obveze i da je važno biti dosljedan. Kada dijete surađuje, roditelj će ga uvijek nagraditi. Nagrade nisu samo materijalne stvari. Važno je razgovarati s djecom i provoditi kvalitetno vrijeme s roditeljima. Oni nam pružaju toplinu i ljubav. Odgajaju nas i uče nas kako se dići na noge.

U pubertetu smo često nesigurni. Jako nam je važan vlastiti izgled jer želimo biti prihvaćeni. Djevojčice muče problemi debljine, akni... Vrlo nam je važna frizura i kosa. Dječaci imaju svoje probleme. Žele biti glavni te se žele dokazati. Rješenje naših problema pronalazimo često u pogrešnim stvarima. Vrlo smo nesigurni i povodljivi, ali to je sve proces odrastanja. U ovom razdoblju, najvažnija nam je podrška roditelja, škole i okoline.

Ema Trumbić, 7.a

Moja (ne)zgoda

Bila sam s roditeljima i prijateljicom u vodenom parku. Kad smo došli tamo, vidjela sam veliki, žuti tobogan. Ja sam ga se bojala, a mama mi je obećala da ako sjednem na nju, neću se utopiti. Sjela sam na nju, spustile smo se i skoro utopile.

Marla Kukoč, 2.a

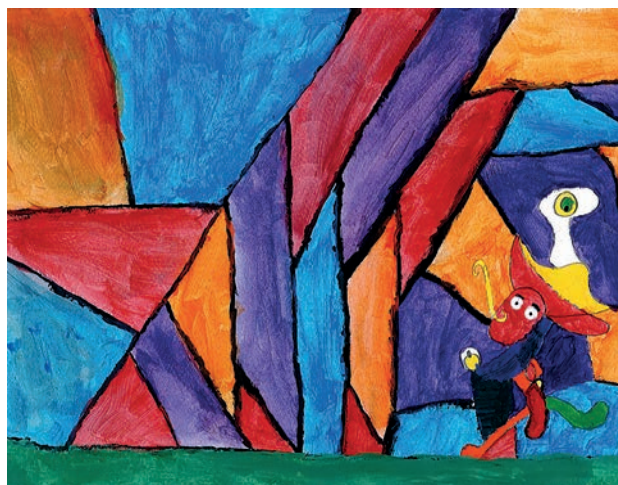
Moja (ne)zgoda

Bio je lijep i sunčan dan. Moj tata, sestra i ja išli smo prošetati po gradu. Nisam bila baš raspoložena pa mi je tata rekao da će mi kupiti fritule. Ja sam od bijesa počela šetati ispred njih dvoje. No par minuta poslije oni su mi se sakrili. Kad sam se okrenula, jako sam se prestrašila, a oni su se baš jako smijali.

Tamara Benić, 2.a

Miriam Karol Maretić, 4.b

Luka Radić, 3.a

Muha koja kuha

Jedna muha kuhala
i u lonac upala.

Ispekla se k'o na ražnju,
privukla je svima pažnju.

Marin Perković, 3.c

Miš i mačka

Mačka je jela puno slatkiša,
odjednom je počela padati kiša.
Bojala se kiše
i uzdisala sve više.

Miš baš nije volio slatkiše,
ali čuo je kapi kiše.
Vidio mačku, otišao na kišu
da zajedno kišu mirišu.

Toma Juretić, 3.c

Hoću znati, želim znati

Hoću znati, želim znati
zašto mali puž ne žuri.
Hoću znati, želim znati
kuda Duje uvijek juri.

Hoću znati, želim znati
kako cvrčak cvrči.
Hoću znati, želim znati
zašto mačka trči.

Hoću znati, želim znati
zašto u jesen pada lišće.
Hoću znati, želim znati
zašto školske klupe nisu čišće.

Hoću znati, želim znati
zašto kiša pada.
Hoću znati, želim znati
kako dirigent sklada.

Ema Kandić, 3.b

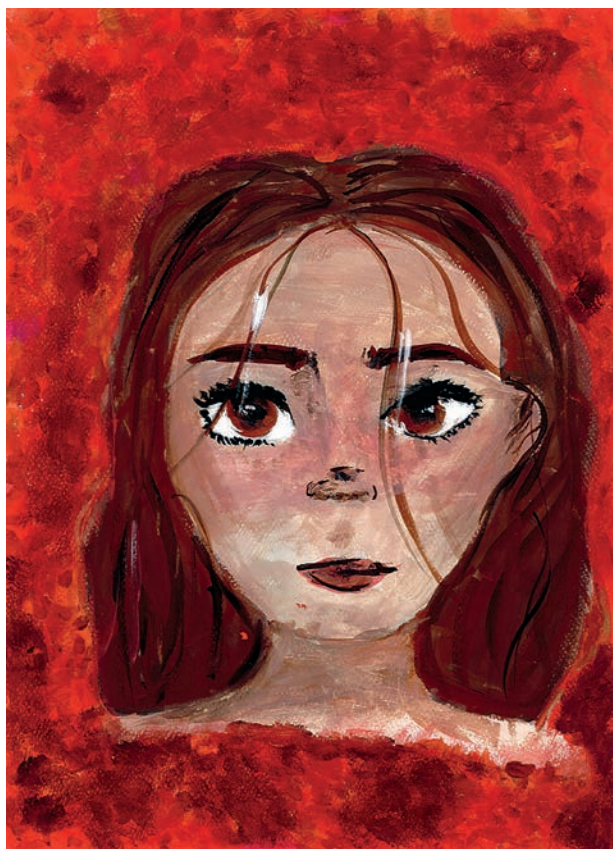
Mama

Volim te jer me paziš, maziš i ljubiš,
a kada nisam dobro ti se rastužiš.

Ti si meni zlato, ljubav ti dajem svu,
volim te puno u beskraju.

Želim da budeš sretna i sve,
volim te puno, najviše.

Flora Marušić, 3.c

Sara Vrdoljak, 6.c

Mia Lara Bešlić, 4.c

Moj tata

Super tip,
takav je on.
Jako dobar,
vikati ne želi.

Brani me od mame kad se posvađamo,
a mobitel stalno u rukama mu.
Ne znam ima li ljepšeg tate.

Paulina Račić, 3.c

Mia Grgurević, 3.b

Tamara Benić, 2.a

Moja baka

Moja baka zove se Ljubica, a ja ju pokatkad od milja zovem Ljubi. Živi u Makarskoj.

Ona je niskoga stasa. Na njezinu toplom licu sjaje dva smeđa oka. Smečkasta su poput rogača koji visi na grani stabla u njenom dvorištu. Nos joj je malen i pomalo grbav. Nasmijana usta moje bake Ljubice uvijek govore samo lijepe riječi. Uši joj krase dvije velike starinske naušnice. Uvijek se odijeva moderno i sa sobom nosi svoju ljubičastu torbicu.

U slobodno vrijeme uči me praviti fine kolače. Ponekad igramo društvene igre, a ako su nekakvi ispiti, s njom ponavljam i učim. Moja baka je poput prave učiteljice.

Otkrila mi je tajnu dobre smjese za palačinke i kako znati je li palačinka uistinu pečena.

Naučila me i neke starinske igre koje je ona igrala sa svojim prijateljima i prijateljicama kada je bila malena poput mene. Zbog nje sam postala vješta krojačica.

Moja baka je dobra kao dobra vila, lijepa kao ruža i znatiželjna poput istraživača. Volim ju jer me štošta naučila i čuva moje najtajnije tajne. Ja volim nju i ona voli mene.

Mia Grgurević, 3.b

Marijeta Matijević, 3.b

Tea Buzdovačić, 5.b

Tia Drašković, 4.a

Volim

Volim kad zečiči skakuću na sve strane
 I kada stabla na vjetru njišu grane.
 Volim kad se more pjeni
 I kad se trava zeleni
 I kad sunce toplo grije
 I kad se iza oblaka skrije...

Hana Vukmir, 4.c

Pas s rogom

Velik k'o konj, a ima rog
 zvali su ga jednorog.

Crvena mašnica na vrhu glave,
 sjala mu k'o oči plave.

Čuva ovce, živi na farmi,
 skuplja jaja, pomaže mami.

Drag, dobar, vole ga svi,
 osim kad kupus krade susjedi.

Ela Mateljan, 3.c

Dana Bonačić, 4.a

Novine iz budućnosti

Probudio sam se u budućnosti sa zadatkom da istražim kako izgledaju novine u budućnosti.

Kad sam pronašao obližnji kiosk Tiska, pitam za novine. Prodavač mi odgovori da su dva eura te ih kupim. Začudilo me što mi nije dao papirnate novine. Dao mi je umjesto toga neki štapić, koji kad stisneš, prikaže novine u obliku holograma. Zanimalo me kako se listaju. Prstom prolazim kroz hologram dok pokušavam vidjeti sljedeći članak, ali ne radi...

Zatim pogledam štapić. Na njemu je bila polugica koja je listala. Također sam pronašao način da mogu i poslušati vijesti iz novina. To je meni bilo odlično i poželio sam odmah da je tako i u 2021. godini!

Završilo je moje putovanje i mislim da će se ljudima u 2021. godini, kada im ispričam svoje iskustvo, novosti iz budućnosti baš svidjeti!

Renco Lujčić, 5.a

Narančasta priča

Postoji neki grad koji se zove Narančastograd. Nitko ne zna gdje se točno nalazi.

U tom narančastom gradu svima je omiljena boja narančasta. U njemu stanuje neobična narančasta lisica. Sve njene stvari su narančaste. Njezina šumska kućica je narančasta, njen krevetić je narančast, sve cvijeće koje krasi njezin dom je narančaste boje.

Ona obožava šetati narančastim puteljcima dok je narančaste zrake sunca miluju. Kada padne narančasti sumrak, ona se vraća iz svoje duge narančaste šetnje. Potom zalije sve svoje narančaste biljke u svom narančastom domu. Sjedne na svoju narančastu sjedalicu i počne čitati maštovite narančaste bajke. Narančasta lisica je i sama spisateljica, ona piše narančaste priče za djecu. U ilustracijama njenih knjiga uvijek pobjeđuje narančasta boja. Svake treće večeri, nadahnuta životom u Narančastogradu, piše novu narančastu bajku.

Nakon pisanja odlazi na počinak i sanja narančaste sanje. Mora se dobro naspavati jer ju sutra očekuje novi narančasti dan s narančastim zgodicama.

Anja Topić, 3.b

Cesta čeka pred kućom nestrpljivo

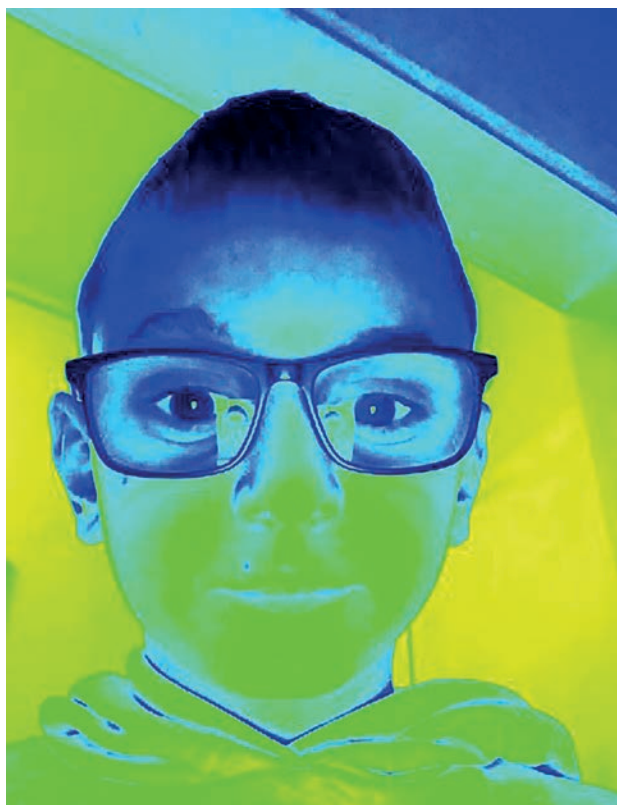
Kada planiramo putovanje, razmišljamo o odmoru od posla, škole ili svakodnevnih obveza te posjeti nekog novog mjesta. Ne razmišljamo o privilegijama i načinima na koje putovanje utječe na nas.

Putovanjima u mjesta ili zemlje u kojima nismo bili, stječemo nova iskustva i stvaramo uspomene. Kad odputujemo u neku stranu zemlju, osim što se odmaramo, upoznajemo kulturu i način života naroda koji tamo živi. Možemo naučiti mnogo i o povijesti i jeziku toga naroda te probati neka nova jela.

Kada putujemo unutar naše države, možemo naučiti stvari o njoj i mjestu koje posjećujemo koje prije nismo znali te naučiti cijeniti njezinu ljepotu. Na putovanjima upoznajemo i nove ljude i stvaramo nova prijateljstva te uspomene koje ćemo pamtiti do kraja života. Dokazano je da putovanja pozitivno utječu na naše fizičko i mentalno zdravlje.

Mnogo starijih ljudi žali za time što nisu putovali dok su bili mladi i dok su imali priliku. Zato, ako ste u mogućnosti, i vi povremeno posjetite neko novo mjesto. Povedite prijatelje ili obitelj u planine, na neku egzotičnu plažu, u zabavni park... Osjećat ćete se sretnije i opuštenije pa čak i ako vam se na početku ne da ići, kasnije će vam biti drago što ste pošli. To vam je također dobra prilika da se privremeno odvojite od društvenih mreža.

Lara Jakovina, 8.c

*Luka Tomić, 5.c**Renco Lujic, 5.a**Marko Kušević, 5.b**Toni Marović, 5.a**Filip Mužinić, 5.a*

Nije lako biti roditelj

Nije lako biti roditelj. U početku samo ponekad plaču kada žele nešto dobiti. Pravi problemi nastaju kada nauče puzati. Onda s vremenom nauče hodati i tada više nigdje niste sigurni. Trče po sobi, padaju, skaču, pokušavaju se popeti na najvišu policu, a vi sve to morate gledati i biti spremni u svakom trenutku ih uhvatiti. Hodanje i istraživanje stana nažalost nisu jedini problemi, još veći problem je hrana. Svaki ručak je kao rat, a tanjur je bojište. Borba se vrti oko toga da vi na sve načine pokušavate svoje drago dijete, u tom trenutku sve samo ne drago, natjerati da pojede sve povrće s tanjura.

Prođu problemi s hranom i taman pomislite da će sada sve biti u redu, kada odjednom – škola. Sada ga treba naučiti da ne smije raditi sve što želi, da treba redovito učiti i ispunjavati svoje obveze. Nekako se i vi i on priviknete na školu i mislite kako je sada sve kako treba biti, ali niste računali na jednu stvar, na stvar koja će vam sljedećih nekoliko godina zadavati ozbiljne probleme, a to je pubertet. Odjednom primjećujete da se neke stvari mijenjaju. Više nema toplih zagrljaja niti pozdrava kada dođe iz škole, više ne želi ići u šetnje s vama i imate osjećaj kao da vas se srami. Ne želi vam reći svoje probleme za koje misli da su nerješivi, a vi znate da kada bi vam samo rekao, da biste mu vi barem mogli dati savjet.

Svi ti problemi i škola prođu pa shvatite da su se sve te godine, godine odricanja i truda da ga odgojite kako bi jednoga dana postao poštena odrasla osoba, isplatile. Vidite odraslog čovjeka koji je sada spreman sam odlučivati za sebe i koji će sada živjeti sam, a jednog dana će i on biti roditelj pa će shvatiti da nije lako biti roditelj.

Karlo Sinovčić, 8.c

Proljeće

Ja volim kad mama sadi cvijeće.
Volim kad se vrt šareni
i cvijeće rumeni.
Volim kad vjetar zapuše
i cvijeće zapleše.
Volim kad se u zoru cvijeće u rosi umiva.
Volim kad ptica slijeće na grane stabala.
Volim kad pčele zuje i životinje trče.
Volim prirodu i proljeće!

Lucija Biško, 4.c

Sreća je...

Sreća su četiri lista djeteline.
Sreća je besplatna kartica s Ine.
Sreća je petica iz ispita razumijevanja.
Sreća je pobjeda iz trčanja.
Sreća je kad pada snijeg u Splitu.
Sreća će biti kad nestane korona u svijetu.

Roko Bagatin, 3.b

To sam ja

Rodio sam se jednog sunčanog ljetnog dana u Splitu. Moji roditelji su već bili iskusni jer sam drugo dijete u obitelji, nakon moje sestre. Bili su ponosni na moje prve korake i prve riječi.

Od malih nogu poticali su me da se bavim sportom. Prvo sam trenirao judo, ali sam shvatio da ne volim ni primati ni davati udarce pa sam se ispisao. Upisao sam se na atletiku zato što sam volio trčati. Mama kaže da sam stalno trčao, iako sprint nikada nije bio moja jača strana. Nakon toga sam se upisao na nogomet koji i danas treniram. To je momčadski sport koji mi odgovara jer često igramo utakmice, idemo na turnire i tamo sam stekao puno prijatelja. Nažalost, neizbježne su sportske ozljede pa sam imao manje probleme s koljenom. U školi sam stekao prijatelje s kojima se rado družim. Školske obveze mi nikad nisu bile prevelik problem pa već razmišljam o izboru srednje škole. Smatram da je važno stjecati znanje kako bih ostvario svoje ciljeve u životu. Moji najdraži predmeti u školi su Matematika i Geografija. Uvijek sam volio putovati i upoznavati druge narode, države i njihove običaje. Posjetio sam Njemačku, Italiju, Francusku i Englesku, a u budućnosti bih volio više putovati na dalje destinacije izvan Europe.

U svemu što radim jako mi je važna potpora moje obitelji jer su oni moji najveći kritičari, ali i najveći poticaj da budem što bolji u svemu čim se bavim.

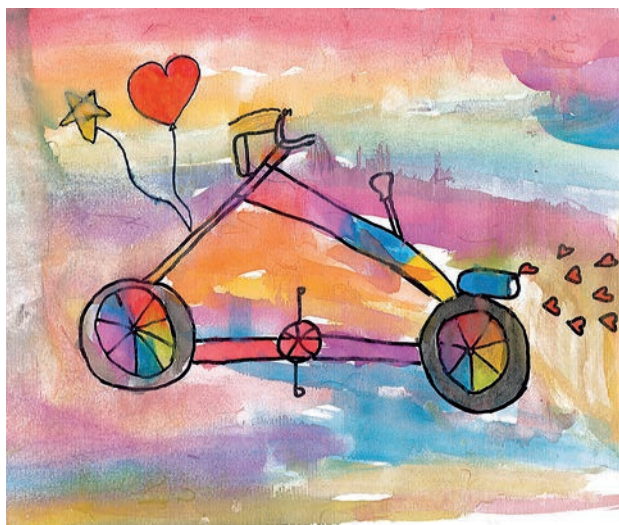
Marin Kraljević, 7.a

Toma Jurčev, 4.c

Vanda Rajić, 6.b

Tea Biško, 1.b

Matej Dinčić, 5.b

Dragi roditelji, nije lako biti tinejdžer

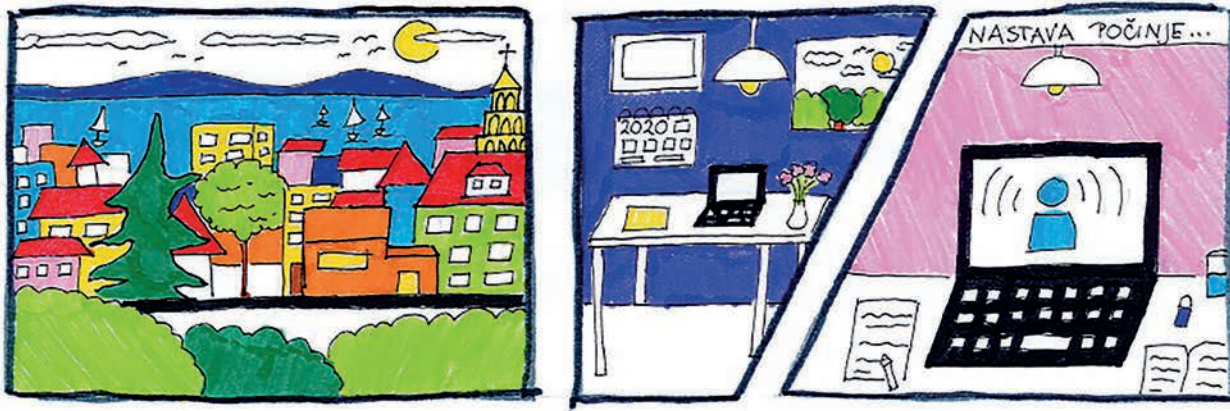
Dragi roditelji, znam da ste i vi jednom bili tinejdžeri, no ipak su tada bila malo drukčija vremena nego danas. Ljudski je zaboraviti, zato bih vas ja rado podsjetila na nekoliko situacija i činjenica o tome kako je to biti tinejdžer.

Vjerujem da ste već upoznati s današnjom tehnologijom i koliko ona zapravo utječe na nas. Većina djece cijele dane provodi na društvenim mrežama i nekada potpuno zaboravi na ono što se događa oko njih. Zapravo, što smo više na internetu, to više odgurujemo svoje prijatelje u pravom životu, a da to ponekad ni ne primijetimo. No, kad smo već kod prijatelja, jako je teško naći pravoga i iskrenoga. U bespućima interneta naći ćemo prijatelja za kojega smo mislili da mu sve možemo povjeriti, ali na kraju ispadne da i nije bio baš onaj pravi. Ja bih, iskreno, više voljela da imam jednog ili dva prijatelja, nego njih dvadeset kojima ne mogu vjerovati i koji me vjerojatno osuđuju za sve što radim. Baš zbog toga mislim da su djeca puno nesigurnija u sebe nego što su prije bila jer nas je previše briga što drugi ljudi misle o nama. Pokušavamo promijeniti izgled, pa čak i ponašanje kako bismo se uklopili u društvo, što nikada ne bismo trebali raditi jer smo svi posebni baš onakvi kakvi jesmo. Sve to znamo u teoriji, ali... Još uz sve to dolazi škola i vi roditelji. Škola nam stvara jako puno stresa i tamo će uvijek biti netko tko će nam uništiti volju i motivaciju. Roditelji, molim vas, pokušajte pričati sa svojim djetetom, s nama. Ako vam dijete kaže što ga zaista muči, nemojte mu reći da dramatizira. Čak i ako nešto loše napravi, nemojte da vam tuča djeteta ikada bude rješenje jer mu to to zasigurno neće pomoći. Ne stvarajte mu stres da mora biti najbolji u svemu i ne kažnjavajte ga ako pogriješi u nečemu. Svi griješimo, nitko nije savršen. Komplicirano je, zapravo, sve ovo.

Roditelji dragi, to bi otprilike bilo to što se događa u našem svijetu. Nadam se da vam je situacija malo jasnija i da će ovo pismo potaknuti na bolje i popraviti barem jedan obiteljski odnos.

Gaja Duilo, 8.b

Iza kamere...

Iva Oreč, 8.b

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 9 – GODINA 2021.